

mindste til Museumsvæsen, vil vide, er det, at et Museum kræver dagligt Tilsyn, at dette kræver en Mands fulde Forstaaelse og, lad mig tilføje, fulde Kærlighed. Ud fra denne Misforstaaelse har man nøjedes med at ansætte en Inspektør med en latterlig lille Gage, og selvfølgelig har man som de Kunstnere, man var, anset det for ganske ligegyldigt, om man foretog den Slags borgerlige Overflødigheder som Kasseeftersyn.

De fire højtærede Bestyrelsesmedlemmer udtaler ogsaa et Sted, at det kan ikke have nogen Betydning, at der en Gang for 15 Aar siden er givet et skarpt Svar. Denne Bemærkning sigter til følgende Oplysning i Kommunalbestyrelsesudvalgets Betænkning, at da man en Gang fra Kommunalbestyrelsens Side dristede sig til at rette den højt beskedne og, naar der er Tale om et Museum, skulde man tro, selvfølgelig Fordring, at der paa let tilgængelig Maade, ved paaklæbde Sedler eller lignende, blev givet de besøgende de fyldigst mulige Oplysninger, blev der herpaa af Bestyrelsen givet et skarpt afvisende Svar. Her ser man netop Systemet. Systemet er det, at man overhovedet ikke har haft noget Blik for, at dette Museum var et for Almenheden tilgængeligt Sted, og at det skulde indrettes og ordnes saaledes, at Adgangen for den store Almenhed til at forstaa og beundre og tilegne sig denne Kunst blev lettet paa alle Maader. For at dette kan blive bedre, kræves der altsaa i første Række — og Berettigelsen af dette Krav synes Bestyrelsen nu ogsaa at indse — en museumskyndig Mand, altsaa en Mand, der ikke er kunstforstandig i den Forstand, hvori en Kunstner er det, men som netop har syslet med den Side af Kunsten, der vender ud mod Publikum, den didaktiske Side af Kunsten, som ved, hvorledes man serverer Kunsten, om jeg saa maa sige, saa at den bliver tilgængelig for den store Almenhed. Endvidere kræves der, at der i Styrelsen indføres Repræsentanter for det store Publikum. Og her vender jeg tilbage til det, jeg sagde før, og som for mig er Hovedsagen, at til syvende og sidst maa Dommen over, hvorvidt dette Museum løser sin Opgave, hvorvidt det opfylder Thorvaldsens Hovedhensigt, ligge hos det

besøgende Publikum, og naar Svaret er det: Vi bliver borte fra Museet, (— de besøgendes Antal er jo synkende —), er allerede det i vor Tid, hvor Kunstinteressen paa saa mange Maader er stigende, en meget haard Fordømmelsesdom over det nuværende System.

Bestyrelsen mener, at de afgørende Hensyn skal være „de kunstneriske“, det har været Thorvaldsens Mening. Maa jeg dertil først sige: Om det nu egentlig har været Thorvaldsens Mening, derom ved man saare lidet; men vist er det, at det har været Collins Mening. Det er historisk givet, at selve denne Kodicielbestemmelse, som har voldet de juridiske Vanskeligheder, er kommet til Verden paa Collins Tilskyndelse, og det er sikkert meget mere Collins end Thorvaldsens Villie, der her kræves respekteret. Skønt Collin ogsaa paa sin Vis var en udmærket Mand, kan han dog ikke taale Sammenligning med Thorvaldsen; og jeg maa tilstaa, at jeg nærer ikke særlige Skrupler ved at være med til at fravige hans Bestemmelse. Saa meget mindre som det, det kommer an paa, er at handle ikke efter Bogstaven, men efter Aanden, og Aanden er den, at der vises Pietet overfor Thorvaldsens Kunst og den Hensigt, han har udtalt ved Stiftelsen af Museet: at denne Kunst altid og i stigende Grad kunde blive tilgængelig for hans Land og Folk. Men jeg kunde i øvrigt fristes til at vove det Paradoks, at Kunstnere oven i Købet ingenlunde er særlig egnede til at varetage et saadant Museums Tarv. For det første er de upraktiske og har ingen Tid. Man fortæller — man fortæller jo saa meget —, at da et af de nuværende Bestyrelsesmedlemmer blev opfordret til at indtræde i Bestyrelsen, sagde han Nej, hans Tid var for optaget, hvortil der blev svaret, at det skulde han saamænd ikke bryde sig om, for det var et Hverv, der ikke tog nogen som helst nævneværdig Tid, hvorefter han gik ind i Bestyrelsen — se non è vero, è bene trovato. Denne Mands Dom kaster et meget godt Lys over den Betragtningmaade, som ligger til Grund for det nuværende System. Men dernæst lider de fleste Kunstnere af en naturlig Jalousi overfor alle andres Kunst end deres egen. Man skulde tro, at var der nogen, der